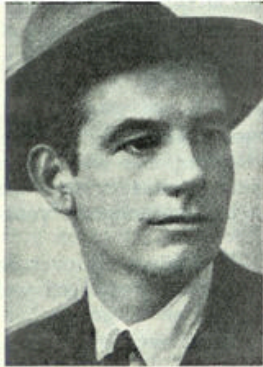

SLAUERHOFFS HEENGAAN

Slauerhoff gestorven.

Dit bericht heeft mij diep ontroerd.

Hij was een eenzame, een onbegrepen, zooals elke dichter een eenzame en onbegrepen is. Maar Slauerhoff was het toch wel in zeer bijzondere mate. Hij was geen man voor de massa, maar schreef voor een betrekkelijk kleinen kring. Slauerhoff was de hartstochtelijke zoeker, de rusteloze. Hij was de dichter van de zee en was zelf *even* bewogen en *even* onstuimig als zij. Hij was een eenling in onze literatuur, een man van groote

beteekenis, doch wij staan nog te dicht bij dit pas afgebroken leven om het in zijn geheel te kunnen overzien.

Maar dit is zeker, dat Nederland een groot, een zeer oorspronkelijk dichter heeft verloren.

Slauerhoff is slechts acht-en-dertig jaar geworden.

„De avond is gekomen
En 't was nog klare dag...”

Het schoonste sterven vond hij het sterven in een „eerlijk zeemansgraf.” Maar de dichter van de zee is gestorven op een bed ...

De altijd rusteloze is heengegaan. Hij heeft de laatste reis gemaakt; de laatste reis over de laatste rivier ... Ik hoop, dat Slauerhoff niet alléén is geweest, maar dat Jezus hem geleid heeft naar een lichtende kust ...

Dan heeft de rusteloze de rust gevonden die er overblijft voor ieder die gelooft.

C. REDERT

DE SPRONG IN HET WATER

De Amerikaansche zendingsprofessor Basil Mathews, bekend door zijn levensbeschrijving van John Mott en tal van andere boeken op zendingsgebied, vertelt in zijn laatste boek, dat hem eens als kleinen jongen gevraagd werd, midden in een rivier te springen, waar het diep was en een sterke stroom ging. En hij sprong.

„Ik zou het nooit gedaan hebben,” zegt hij, „wanneer de stem, die mij vroeg om te springen, niet gekomen was van een sterken, ouderen vriend, die zelf bezig was, in dat diepe water tegen den stroom op te zwemmen.”

Dit springen was niet zoo zeer een wilsdaad als een daad van geloof. Het zou geen daad van geloof geweest zijn, van den veiligen oever af den vriend te vertellen, dat hij veel vertrouwen had in zijn kracht en in zijn zwemkunst. Geloof betekende, te springen.

Het is best mogelijk, dat wij geen woorden kunnen vinden om uit te drukken, wat wij gelooven. Wij weten misschien ook niet, hoe wij armen en beenen moeten uitslaan, wanneer wij in het water gesprongen zijn.

Maar wij moeten het eenvoudig wagen. Christus roept ons en dan moeten wij springen en verder alles aan Hem overlaten.

Basil Mathews was nog een kleine jongen, toen hem gevraagd werd, in het water te springen. Toen is hij gesprongen. Ook dat heeft ons iets te zeggen. Wij moeten jong springen.

Wij moeten een besluit nemen, voordat wij zóó oud geworden zijn, dat onze ledematen niet lenig genoeg meer zijn om te zwemmen; voordat wij zoo verstandig en voorzichtig geworden zijn, dat wij precies weten, hoe diep de rivier is en hoe snel de stroom en welke gevaren ons daar wachten. Want dan durven wij niet meer te springen.

Wij moeten ook dadelijk springen op het eerste bevel. Want als wij eenige keeren gearzeld hebben, dan durven wij niet meer.

Wij mogen ook niet wachten, tot ons in den breede wordt uitgelegd, dat er geen gevaar bij is en wij gerust kunnen springen.

Het bevel van Jezus is kort en krachtig: spring. Hij roept ons om het zonder aarzelen met Hem te wagen. En als wij dan springen, dan zal Hij voor de uitkomst zorgen.

Dr Ir H. G. v. B.

II. HET RUSTELOOS HEELAL

Zie, dit zijn maar uiterste einden Zijner wegen.... Wie zoude dan den donder Zijner mogendheden verstaan?

Job 26 : 14

Een zomernacht.

Hoorbaar omgeeft ons de stilte. Zwijgend staan aan den hemelkoepel de sterren. Hun koele schittering is een weldaad na den heeten brand van het zonnevuur. Stil ondergaan wij de verheven rust, die van het firmament afstraalt. En toch is die sterrenwereld het tooneel van een groote activiteit, van rusteloze werkzaamheid en voortdurende verandering. Alleen maar, het tempo van die actie is niet het onze en de werkingen daar boven zijn voor ons oog verborgen.

Maar konden wij zulk een „koele” ster eens van dichtbij bestudeeren, dan zou zij ons een heel ander beeld te zien geven! Elk van die sterren zou zich aan ons openbaren als een stralende zon, dikwijls nog veel meer licht en warmte verspreidend dan de eenige ster, die wij van nabij kennen en die wij „de zon” noemen. Maar ons oog is veel gevoeliger voor lichtstralen dan onze huid voor warmtestralen, en daarom zien wij wel het licht van de sterren, maar wij voelen hun warmte niet.

Om den waren aard van een ster — en van onze zon — te leeren kennen, moeten we ze echter nog dichter naderen. Wat zouden we zien, als we eens naar de zon op reis konden gaan, voldoende gepantserd tegen haar geweldige hitte? In de eerste plaats zouden wij merken, dat zij veel grooter is, dan wij ons zoo gewoonlijk voorstellen. Grooter en grooter zou zij voor ons oog worden, en wanneer we haar genaderd zouden zijn tot op een afstand als van hier naar de maan — 385.000 K.M. — zou haar lichtende schijf al een groot deel van den hemel voor ons bedekken. De zon is dan ook enorm groot; haar middellijn is meer dan honderdmaal die van de aarde.

Nog dichter moeten wij naderen; en dan wordt de geweldige activiteit van het zonnelichaam voor ons zichtbaar. Wij zien niets dan reusachtige massa's gloeiend gas, hier uit de diepte opsputtend als uit een krater, daar als wolken drijvend; een ontzettende vuurpoel, loeiend met ooverdoovend geweld. Orkanen met een kracht, waarbij een storm op aarde een zacht koeltje lijkt, brengen die gloeiende massa's in voortdurende beroering. Ja, de geheele zon is tot in haar middelpunt niets anders dan één groote wolk van gloeiend gas, waarin spanningen werken en temperaturen heerschen, waarvan wij ons in de verste verte geen voorstelling kunnen vormen. En zooals wij hier op aarde de zon zien en haar warmte voelen, zoo zouden wij haar misschien, wanneer er tusschen haar en ons